

2/

ויסיון אחרון הפרק 5: מהו טומאה?

פסיקתא דרב כהנא (3, 3)

הוי"ו טומאה א

נוי אחד שאל את רבן יוחנן בן זכאי 'א' ליה, אילין מיליא דאתון עבדין נראין כמן כשפים, מביאין פרה ושוחטין אותה ושורפין אותה וכותשין אותה ונוטלין את אפרה ואחד מכם מטמא למת ומזין עליו שנים שלש טיפים ואומרין לו טהרתה. 'א' לו לא נכנסה רוח תזוית באותו האיש מימיו, 'א' לו לאו. 'אמ' לו ולא ראיתה אחר שנכנסה בו רוח תזוית, 'א' לו הין. 'א' לו ומה אתם עושין, 'א' לו מביאין עיקרין ומעשנין תחתיו ומרבצים עליה מים והיא בורחת. 'א' לו ולא ישמעו אונך מה שפיך מדבר, כך הרוח הזה רוח טומאה היא, דכת' וגם את הנביאים ואת רוח הטומאה וג' (מכריה י"ב). וכיון שיצא אמרו לו תלמידיו ר' לזה דחיתה בקנה לנו מה אתה משיב, 'א' להם חייכם לא המת מטמא ולא המים מטהרים אלא גזירתו של הקב"ה הוא, 'א' הקב"ה חוקה חקקתי גזירה גזרתי ואין אתה רשאי לעבור על גזירתי ואת חוקת התורה (במדבר י"א).

(אגדה זו מופיעה בספר חזקוני; אגמאן חוקה א קמ"ד י"ט, ח' ו' י"ז)

ספרי לוי (י"ט, י"א)

20 א. הנוגע במת, נוגע במת טמא אין מת עצמו טמא, נוגע במת טמא אין בנה של שונמית טמא, אמרו: בנה שלשונמית כשמת, כל שדחה עמו בבית טמא היה טומאת שבנה, וכשחיה היה טהור לקודש. הורו ונגעו בו, טמאוהו הם. הרי זה אומר: מטמאין לא טמאני ואתה מימאתני. השורף פרה ופרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מטמאין בגדים. הן עצמן אין מטמאין בגדים. הרי זה אומר: מטמאין לא טמאני ואתה מימאתני.

ג"ה ט"ו

ד' תנו רבנן: שנים עשר דברים שאלו אנשי אלקסנדריא את רבי יהושע בן חיינא: שלשה דברי חכמה, שלשה דברי הגדה, שלשה דברי בורות, שלשה דברי דרך ארץ. שלשה דברי חכמה: ...

א"ה י"ד

= שלשה דברי בורות: אשתו של לוט מהו שתטמא? אמר להם: מת מטמא, ואין נציב מלח מטמא. בן שונמית מהו שתטמא? אמר להן: מת מטמא, ואין חי מטמא. מתים לעתיד לבא, צריכין הזאה שלישי ושביעי, או אין צריכין? אמר להן: לכשיחיו, נחכם להן. איכא דאמרי: לקשיבא משה רבינו עמהם.

מהו הטומאה הברזית?

ד' וביום הראות בו בשר חי וטמא:
 טו וראה הפהו את הבשר החי וטמאו
הבשר החי טמא הוא
 צרעת הוא: